

Arrest

nr. 178 881 van 1 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 23 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 juli 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 26 november 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 december 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 maart 2015 en op 2 mei 2016.

1.3. Op 25 augustus 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit, bent u een soennitische moslim en bent u geboren op 28 maart 1973 in Sinai. Na twee jaar verhuisde uw familie naar al Mansoura, Egypte waar u tot 1993 zou hebben verbleven. U zou in de toeristische badplaats Hurghada gewerkt hebben in een hotel - en restaurantketen en geen politieke activiteiten in Egypte hebben ontplooid. Omdat de toeristische sector in Egypte na aanslagen door extremistische groeperingen verzwakt zou zijn, zou u in 1993 uw land van herkomst hebben verlaten op zoek naar betere economische vooruitzichten. Op basis van een toeristenvisum reisde u legaal vanuit Egypte naar Nederland. Na het verstrijken van uw visum zou u clandestien in het land hebben gewoond tot aan uw huwelijk met een Nederlandse onderdaan op 28 januari 1998. Op basis van dit huwelijk zou u verblijfsrecht hebben bekomen. In 1999 zou u voor een familiebezoek naar Egypte zijn teruggekeerd. Bij aankomst op de luchthaven van Cairo zou u zes dagen zijn gedetineerd door de Egyptische autoriteiten voor onderzoek naar uw langdurig verblijf in het buitenland. U werd vastgehouden in het politiekantoor van de wijk 'al Zawia al Hamra' in Cairo. Hierna zou u naar uw familie in al Mansoura hebben mogen terugkeren. Na 18 dagen verblijf in het land zou u Egypte legaal Egypte verlaten hebben en naar Nederland zijn teruggekeerd. In 2005 zou u vervolgens van uw echtgenote zijn gescheiden en zodoende zou uw verblijfsrecht door de Nederlandse autoriteiten zijn ingetrokken. Momenteel bent u nog steeds gescheiden. U heeft geen kinderen. Wegens illegaal verblijf zou u in 2008 door dezelfde autoriteiten in een repatriëringscentrum zijn opgesloten. Op 15 oktober 2008 zou u zijn vrijgesteld. U zou uw clandestien verblijf in het land hebben verdergezet en hierdoor in 2010 opnieuw zijn aangehouden door de Nederlandse autoriteiten. U zou opgesloten zijn geweest tot 1 april 2011. Na uw vrijlating zou u nog tot juli 2011 clandestien in Nederland hebben verbleven. Vervolgens zou u naar België zijn gereisd waar u zich opnieuw illegaal heeft gevestigd. U verklaarde gedurende uw verblijf in Nederland en België geen politieke activiteiten te hebben ontplooid. Wel zou u gedurende uw verblijf in België meermaals uw mening telefonisch hebben doorgebeld tijdens praatprogramma's over de politieke situatie in Egypte, uitgezonden door de Arabische Satellietzenders 'al Jazeera' en 'al Hiwar'. Dit deed u in 2012, 2013 en voor de laatste keer in juli of augustus 2014. U verklaarde, met uitzondering van de eerste twee uitzendingen in 2012, voornamelijk onder een pseudonaam telefonisch contact te hebben opgenomen met de contactdienst van de programma's. Verder zou u na de afzetting van Mohamed Mursi van het Moslimbroederschap door het Egyptische leger omstreeks juli 2013 in België éénmalig aanwezig geweest zijn op een protestmanifestatie tegen deze staatsgreep. Op 26 november 2014 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties omdat u genoeg zou hebben van uw clandestien verblijf in Europa. Bij terugkeer naar Egypte bent u bevreesd voor een nieuwe arrestatie door de Egyptische autoriteiten: enerzijds vanwege uw langdurig verblijf in het buitenland en anderzijds uit vrees door het regime gelinkt te zullen worden aan het Moslimbroederschap of Islamitische Staat (IS). Zowel uw vader als uw broer K.(...) zouden in al Mansoura bekend staan als Moslimbroeders. Vroeger zou uw vader hierdoor problemen in Egypte hebben gehad met het oude regime van Moubarak maar actueel zou hij ziek zijn en met rust worden gelaten. Al zou de politie nog maandelijks bij hem langskomen om enkele vragen te stellen. Uw broer K.(...), die ook actief is voor het Moslimbroederschap, zou twee à drie jaar geleden naar Saoedi-Arabië vertrokken zijn uit angst om gearresteerd te worden. De Egyptische veiligheidsdiensten waren actief op zoek naar hem. Ook momenteel zou hij nog geviseerd worden door het huidige regime. Zo zouden de Egyptische veiligheidsdiensten bij uw vader thuis ook nog regelmatig naar hem komen vragen. Uzelf verklaarde geen banden te hebben met het Moslimbroederschap. Wel zou u achter de democratisch verkozen president Mohamed Mursi van het Moslimbroederschap hebben gestaan. Bij een terugkeer naar uw land van herkomst verklaart u uw ongenoegen te zullen uiten tegen de machtsgreep door het leger en hierdoor te zullen worden aangehouden en gedetineerd.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie voor van uw geboorteakte en een origineel Egyptisch diploma.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus noch van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat u in 1993 geen persoonlijke problemen heeft gekend omwille waarvan u uw land van herkomst diende te verlaten, zo verklaart u zelf. U had toen geen politieke activiteiten ontplooid in Egypte noch zou u voor uw vertrek in aanvaring zijn gekomen met de Egyptische autoriteiten. U verklaarde dat u uw land van herkomst in 1993 verliet omwille van het slinkende toerisme dat leed onder de toenmalige, algemene veiligheidssituatie in Egypte, omwille van de werkloosheid en in de hoop een betere job te vinden in het buitenland (CGVS I, pp.3-4 & CGVS II, p.5 & p.16). De werkloosheid in Egypte en het feit dat u op zoek was naar een betere job, zijn problemen van socio-economische aard die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie. Wat de toenertijd onveilige situatie in Egypte betreft, moet er voorts worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie ook niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke en systematische vervolging. U dient uw vrees voor vervolging, dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, aan de hand van concrete elementen aan te tonen, doch dit is in casu niet het geval. Gezien voorgaande moet dan ook worden besloten dat u niet heeft aangetoond dat u in 1993 uw land van herkomst omwille van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, diende te verlaten en / of er tot op heden niet zou kunnen terugkeren.

Momenteel claimt u niet naar Egypte te kunnen/willen terugkeren uit vrees voor een arrestatie door de Egyptische autoriteiten (CGVS I, pp.9-10). U baseert zich hiervoor op een eerdere arrestatie tijdens uw terugkeer naar Egypte in 1999 waarbij u gedurende zes dagen werd aangehouden voor onderzoek naar uw langdurig verblijf in het buitenland (CGVS II, p.18) en wijst erop dat u ondertussen opnieuw reeds 17 jaar in het buitenland verblijft (CGVS I, pp.9-10; CGVS II, pp.6-7). Ook vreest u verder persoonlijk door de Egyptische autoriteiten te zullen worden gevisieerd wegens de aansluiting van zowel uw vader als uw broer K.(...) bij het Moslimbroederschap (CGVS II, pp.17-19). Daarenboven heeft u sinds 2012 in België deelgenomen aan verschillende politieke activiteiten tegen de militaire machtsgreep in Egypte.

Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u geen concrete elementen heeft aangebracht die uw vrees ingeval van een terugkeer naar Egypte te zullen worden gearresteerd, kunnen staven.

U baseert uw vrees louter op een eerdere arrestatie in 1999 bij een terugreis naar Egypte. Zonder afbreuk te doen aan de impact van dergelijke gebeurtenis dient te worden opgemerkt dat het hier een éénmalig feit betrof dat moet worden gekaderd binnen een onderzoek naar uw langdurige verblijf in het buitenland. U werd na een aantal dagen zonder meer vrijgelaten en mocht naar uw familie verderreizen. Gedurende de rest van uw verblijf in Egypte kende u geen problemen meer. U verliet Egypte nadien bovendien probleemloos op legale wijze (zie CGVS I p. 3 en 4 en CGVS II p. 6, 7). Ook na uw vertrek werd geen verder onderzoek naar u en uw verblijf in het buitenland gevoerd, zo blijkt uw verklaringen. Het mag duidelijk zijn dat uw arrestatie in 1999 niet kan worden beschouwd als een persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. "Vervolging" in de zin van het Verdrag van Genève veronderstelt immers een voortdurende of systematische schending van mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. Hathaway, *The Law of Refugee status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101, e.v. en UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 51). Een uitvoerige ondervraging tijdens een politioneel of ander onderzoek in Egypte is dan ook geen "vervolging" in de zin van het Verdrag van Genève. Kan hier voorts worden benadrukt dat het loutere feit dat u in 1999 bij uw terugkeer werd gearresteerd, niet volstaat om te besluiten dat u actueel opnieuw zou worden gearresteerd bij een terugkeer naar Egypte. U uitdrukkelijk gevraagd of u enige aanwijzingen heeft dat u wordt gezocht in Egypte, antwoordde u overigens ontkennend (CGVS I p. 11). Het louter uiten van een vrees te zullen worden gearresteerd, zonder concrete elementen aan te brengen die uw vrees kunnen staven, volstaat geenszins. Kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat ook al zou u, net als in 1999, bij een terugkeer opnieuw worden ondervraagd en zou er opnieuw een onderzoek worden gevoerd naar uw langdurig verblijf in Europa, dit ook geenszins volstaat om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Dat enkele van uw verwanten na hun terugkeer naar Egypte werden aangehouden in de luchthaven- wat overigens een loutere bewering is – wijzigt bovenstaande vaststelling geenszins (CGVS I, p.6 & p.10).

Dat u daadwerkelijk een vrees zou hebben ingeval van terugkeer naar Egypte te worden gearresteerd, kan overigens ten zeerste in vraag worden gesteld gezien volgende vaststelling Terwijl u verklaarde reeds sedert uw aanhouding op de luchthaven in 1999 een vervolgingsvrees ten aanzien van de Egyptische autoriteiten te hebben (CGVS I, p.4 & p.9 & CGVS II, p.7), heeft u sinds uw terugkeer naar Nederland in 1999 echter op geen enkel moment asiel aangevraagd. Ook in België, waar u sinds 2011 illegaal verblijft, diende u pas in november 2014 voor het eerst een asielaanvraag in (CGVS I, p.9 & CGVS II, p.22). Dit getuigt bezwaarlijk van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Gegeven het legale verblijf waarover u in Nederland beschikte op basis van uw huwelijk met een Nederlandse onderdaan, achtte u het aanvankelijk niet nodig om hier asiel aan te vragen. Ook nadat u uw verblijfsrecht in Nederland verloor (nvdr. 2005 of 2007), verzaakte u er evenwel aan uw vervolgingsvrees ten aanzien van de Egyptische autoriteiten kenbaar te maken (CGVS I, p.4 & p.9). Van iemand die beweert sedert een arrestatie in 1999 nood te hebben aan internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij deze vrees zo snel mogelijk na zijn aankomst in een veilig land te kennen geeft. Uw uitleg als zouden de asielaanvragen van Egyptenaren geweigerd worden en als zou u sinds 2007 niet gedurfd hebben asiel aan te vragen uit vrees voor repatriëring naar uw land van herkomst, is totaal niet afdoende (CGVS I, p.9 & CGVS II, pp.5-6; p.22). Immers, uzelf verklaarde tot tweemaal toe in 2008 en 2010 door de Nederlandse autoriteiten te zijn opgesloten in een repatriëringscentrum omwille van uw illegaal verblijf (CGVS I, p.4). Dat u tijdens uw opsluiting nooit een asiolverzoek indiende, bevestigt andermaal een gebrek aan vervolgingsvrees in uw hoofde voor de Egyptische autoriteiten. Evenzeer geldt dit voor uw uitleg ook in België niet eerder gedurfd te hebben asiel aan te vragen uit vrees voor repatriëring naar Nederland waarna u naar Egypte zou worden teruggestuurd (CGVS I, p. 9 & CGVS II, p.22). Dat asielaanvragen van Egyptenaren geweigerd zouden worden is dan weer een loutere bewering die geenszins gesteund wordt door concrete gegevens. Uiteindelijk verklaarde u pas in november 2014 een asiolverzoek te hebben ingediend bij de Belgische asielinstanties en dit omdat u genoeg zou hebben van uw illegale verblijfsstatus in België (CGVS I, p. 9). Uw uitleg wekt aldus de indruk dat u eerder verblijf op het oog had dan bescherming en is tevens een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Dat u reeds sinds 1993 uit Egypte vertrokken bent en zich intussen heeft aangepast aan de westerse maatschappij (CGVS II p. 18), heeft louter betrekking op uw situatie in Nederland en België en ressorteert in se niet onder een van de criteria zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. Evenmin houden deze motieven verband met de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen te zullen worden vervolgd in Egypte omwille van het lidmaatschap van uw vader en broer K.(...) bij de Moslimbroeders.

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet immers worden opgemerkt dat ten zeerste kan worden getwijfeld aan het beweerde lidmaatschap van uw vader en broer K.(...) bij de Moslimbroeders.

Zo kunt u vreemd genoeg helemaal geen informatie geven over hun functies bij deze islamitische groepering. Evenmin kon u enige informatie kwijt over hun inhoudelijke activiteiten in de schoot van deze beweging. U komt niet verder dan in algemene en vage bewoordingen aan te geven dat ze gekende leden zijn van het Moslimbroederschap binnen uw stad en dat zij beiden al gedurende lange tijd lid zouden zijn van de groepering. Uw vader zou zich tijdens uw kindertijd hebben aangesloten, uw oudste broer 10 tot 12 jaar geleden. U gevraagd hoe u wist dat uw vader en broer Moslimbroeders zijn, blijft u weerom steken in vage en oppervlakkige antwoorden. Zo merkte u op "Dat zie je zo". U gevraagd hoe je dat kon zien, komt u niet verder dan op te merken dat de Moslimbroeders gekend zijn in jullie wijk en u herhaalt dat uw broer zich ook aansloot. U nogmaals gevraagd hoe u wist dat uw vader lid was, houdt u het erop dat de leden samenkwamen in hun eigen moskee en dat mensen erover praten als de politie bij een van de leden een huiszoeking doet. Ook tonen zij zich betrokken door middel van hun klederdracht en hun baardgroei. Gezien uw vader al sinds uw kindertijd bij de Moslimbroeders zou zijn aangesloten, werd u nog gevraagd naar de waarden en ideologie, onderschreven door de Moslimbroeders, hij u meegaf. Opnieuw ontweek u de vraag en u repliceerde dat u niet tot uw 20ste bij uw vader bleef en verschillende jobs uitoefende. De vaagheid van uw verklaringen kan moeilijk overtuigen. Dat uw gebrekkige kennis enerzijds te wijten is aan de discretie van uw vader en uw broer K.(...) en bij uitbreiding van de beweging in het algemeen die vanwege vervolging door de autoriteiten ondergronds moet opereren (CGVS I, pp.6 -7 & CGVS II, pp.16-17), is niet afdoende. Immers, na de revolutie van 2011 in Egypte is het Moslimbroederschap in de openbaarheid getreden. In 2012 is de islamitische groepering ,na democratische en vrije verkiezingen,

zelfs aan de macht gekomen en dit tot aan de afzetting van president Mohamed Mursi door het leger in juni 2013 (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat u zelf ook herhaaldelijk expliciet aangeeft niet geïnteresseerd te zijn in de specifieke functies of werkzaamheden van uw vader en oudste broer K.(...) als Moslimbroeders, mag ook verbazen (CGVS I, pp.6 -7 & CGVS II, pp.16-17). Gezien u sinds 2012 nochtans een uitgesproken mening blijkt te hebben over de politieke situatie in Egypte en tijdens deelnames aan diverse praatprogramma's, uitgezonden door Arabische satellietzenders, uw ongenoegen zou hebben geuit over de machtsgreep in uw land van herkomst alsook zou hebben deelgenomen aan een protestmanifestatie nav de staatsgreep tegen Mursi (CGVS I, pp.4-5), kan toch worden verondersteld dat u wel degelijk ook meer zou hebben willen weten over de precieze betrokkenheid van uw eigen familieleden bij de Moslimbroeders en hiertoe pogingen zou hebben ondernomen, quod non (CGVS I, p.7 & CGVS II, p.17). Gezien u thans uw vrees voor vervolging deels steunt op de betrokkenheid van uw vader en broer bij de Moslimbroeders kan eens te meer worden verondersteld dat u op heden met kennis van zaken over hun functies en activiteiten zou kunnen vertellen. Uw voortdurende en bovendien zelfverklaarde gebrek aan interesse verbaast en voedt alvast de twijfels omtrent de oprechtheid van uw asielrelaas. Terwijl u verschoont dat uw interesse louter uitgaat naar de problemen van uw familie in Egypte en dus niet zozeer naar hun posities binnen de organisatie zelf (CGVS II, p.17), valt op dat u ook met betrekking tot hun persoonlijke problemen als Moslimbroeders in Egypte sterk op de oppervlakte blijft.

Allereerst zou uw vader vroeger veel problemen hebben gekend vanwege zijn lidmaatschap bij het Moslimbroederschap (CGVS I, p.6 & CGVS II, pp.12). Sinds wanneer hij precies problemen kende, weet u niet te duiden. U antwoordt een tijdje voor hij ziek werd maar kadert het niet in de tijd. Ook welke problemen hij dan juist had, weet u niet aan te geven. U komt niet verder dan te herhalen dat hij veel problemen kende met de Staatsveiligheid (CGVS II, pp.12-13). De reden hiervoor is volgens u het algemene feit dat hij een gekende Moslimbroeder is (CGVS I, p.6; CGVS II, p.13 & p.17). Inmiddels is zijn gezondheidstoestand verslechterd en neemt hij niet langer deel aan demonstraties. Desondanks krijgt uw vader wel nog maandelijks het bezoek van de Egyptische veiligheidsdiensten die hem vragen komen stellen, zo beweert u (CGVS I, p.6 & p.8). Welke vragen hem dan worden gesteld, is u niet duidelijk (CGVS I, p.8 & CGVS II, p.13). Het laatste bezoek van de Egyptische veiligheidsdiensten dateert van iets meer dan zes maanden geleden (CGVS II, p.14). Of uw vader - als gekende Moslimbroeder (CGVS I, p.6 & CGVS II, p.17) - inmiddels nog problemen heeft gehad, weet u niet en heeft u ook niet gevraagd (CGVS II, pp.13-14). Uw onwetendheid hieromtrent is treffend.

Ook met betrekking tot de persoonlijke situatie van uw broer K.(...), die sinds enkele jaren in Saoedi-Arabië verblijft (CGVS I, pp.6-8; CGVS II, p.9 & p.11), legt u vage en onduidelijke verklaringen af. Wanneer hij Egypte verliet, weet u niet precies in de tijd te situeren. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS, d.d. 12 maart 2015, schat u dat hij twee of drie jaar geleden verhuisde. U denkt in 2012, ten tijde van de heerschappij van het Moslimbroederschap. Hij had problemen gekregen in Egypte en was een arbeidscontract beloofd in Saoedi-Arabië (CGVS I, p.6 & p.8). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS, d.d. 2 mei 2016, gokt u dan weer dat hij 3, 4 of 5 jaar geleden vertrok. U blijkt plots niet meer te weten of uw broers vertrek van voor, tijdens dan wel na de machtsovername door het Moslimbroederschap dateert. Ook over de reden waarom uw broer K.(...) toen besliste Egypte te verlaten, kan u geen duidelijke verklaringen afleggen. U stelt louter dat K.(...) reeds voor zijn vertrek uit Egypte persoonlijke problemen kende omwille van zijn aansluiting bij de Moslimbroeders maar kan hier niets meer over zeggen. U weet niet wanneer de Egyptische autoriteiten hem precies als Moslimbroeder zochten, noch omwille van welke precieze redenen zij dat deden. U komt niet verder dan te beweren dat hij "altijd problemen kende" en "overal door de Egyptische veiligheidsdiensten werd gezocht, eerst in zijn eigen huis, dan bij uw moeder thuis en later op zijn werk" (CGVS I, p.6 & CGVS II, pp.9-12). Ook de precieze aanleiding voor zijn definitieve vertrek naar Saoedi-Arabië, kan u niet aangeven. Niemand van uw familie wilde u de details hieromtrent vertellen, zo vergoelijkt u. Rekening houdende met de door u geschetste context waarin uw broer "altijd problemen kende en overal door de Egyptische veiligheidsdiensten" werd gezocht, mag het toch ten zeerste verbazen dat hij Egypte legaal en zonder problemen heeft kunnen verlaten. U hierop gewezen uitte u de loutere beweringen dat zijn naam niet op de lijst vermeld stond van de personen die een uitreisverbod hadden, dat uw broer zich op één of andere manier had geïnformeerd én dat uw moeder u dit gegarandeerd had (CGVS II, pp.9-12). Momenteel zou uw broer K.(...) nog steeds actief geïnterviewd worden door het huidige regime. Zo zouden politieagenten nog regelmatig naar hem komen vragen bij uw ouders thuis, zelfs nadat uw vader te kennen gaf dat K.(...) in het buitenland verbleef. De redenen waarvoor K.(...) tot op heden zou gezocht worden, kent u evenmin. U weet niet te specificeren welke vragen er over K.(...) aan uw vader worden gesteld noch wanneer uw broer K.(...) voor het laatst werd opgespoord (CGVS I, pp.7-9 & CGVS II, pp.15-16). Intussen staat hij volgens uw moeder wél op de lijst van de gezochte personen in

Egypte. Dit heeft hij haar zelf verteld. Sinds wanneer dat zo is, kan u niet aangeven. Hoe uw oudste broer dat precies zelf te weten gekomen is, blijft ook onduidelijk. U vermoedt dat hij een bron heeft in de luchthaven maar zeker weet u dat niet (CGVS II, p.11). Daar ook zulke informatie omtrent de persoonlijke situatie van uw broer K.(...) voor u als dusdanig van primordiaal belang is, mag minstens aangenomen worden dat u hierover meer specifieke verklaringen zou kunnen afleggen.

Uw onwetendheid aangaande de problemen die uw vader en broer zouden kennen/ gekend hebben raakt eveneens aan de kern van uw relaas en ondermijnt uw geloofwaardigheid eens te meer.

Daarnaast werden volgens u ook twee paternale neven I.(...) I.(...) en O.(...) I.(...) en andere verre verwanten, betrokken bij de Moslimbroeders, gearresteerd vanwege hun deelname aan protestdemonstraties in Egypte. In 2013 zouden zij na de gewelddadige ontruiming van het Rabaa al-Adawiya – plein verdwenen zijn. Ook hún positie of activiteiten bij het Moslimbroederschap zijn u onbekend. U geeft louter aan dat zij reeds lange baarden droegen toen u zelf nog in Egypte was. Waar zij precies werden aangehouden, weet u niet. U heeft uw moeder en jongste broer er niet meer naar gevraagd aan de telefoon (CGVS I, p.6 & pp.8-9).

Meermaals schrijft u uw gebrekkige kennis toe aan het feit dat u al lange tijd niet meer in Egypte woont (CGVS I, p.6, p.8 & CGVS II, p.13, p.17). Nochtans heeft u nog steeds contact met uw ouders en met uw jongste broer A.(...) (CGVS II, p.12) en beschikte u aldus steeds over de mogelijkheid zich over de positie, het engagement en de problemen van uw vader, uw broer K.(...) en andere verwanten, aangesloten bij de Moslimbroeders, te informeren. Enerzijds beweert dat u wel pogingen deed om bij uw familie extra informatie te vergaren omtrent hun persoonlijke problemen maar dat niemand u extra informatie durfde te geven omdat de internet – en telefoongesprekken zouden worden gemonitord of afgeluisterd, zowel door de Egyptische overheid als door die van Saoedi-Arabië (CGVS I, pp.7-9; CGVS II, pp.9-10, p.12, pp.15-16 & pp.19-20). Dit betreft echter een loutere bewering zonder meer, die u niet aantoot door middel van concrete indicaties. Dat uw moeder u dit vertelde en u hiermee genoegen nam, kan in deze niet afdoende overtuigen. Anderzijds werpt u op, behoudens uw bange en overigens zieke moeder, niemand anders te kunnen contacteren met het oog op extra informatie (CGVS II, pp.20-21). Het laatste contact met uw oudste broer K.(...) in Saoedi-Arabië dateert naar eigen zeggen van anderhalf jaar geleden. Inmiddels heeft hij geen vaste telefoon meer en wijzigt hij zijn telefoonnummers constant. U vroeg uw moeder naar zijn nieuwe telefoonnummer maar zij wilde deze niet geven. Zoals reeds gesteld, was zij bang dat de telefoongesprekken in Egypte worden afgeluisterd (CGVS II, p.12). Dergelijke algemene en vage verklaringen kunnen evenwel bezwaarlijk overtuigen. Bovendien stelt zich de vraag in hoeverre uw moeder erin zou slagen de verschillende telefoonnummers van uw oudste broer K.(...) geheim te houden als zij destijds zelf nog contact met hem onderhield (CGVS II, p.20). Ook deze vaststelling doet afbreuk aan uw stelling dat de internet – en telefoongesprekken zouden worden gemonitord of afgeluisterd. Gepolst naar het laatste contact tussen uw ouders, uw jongste broer en K.(...), stelt u het niet te weten. U heeft het hen ook al een tijd niet meer gevraagd (CGVS II, p.12 & p.20). U werpt de veronderstelling op dat uw moeder niet langer met K.(...) telefoneert maar dat K.(...) vrienden, die Egypte vanuit Saoedi-Arabië bezoeken, vraagt om bij uw moeder langs te gaan. Zo zou u in “gecodeerde taal” van haar hebben vernomen. Zo liet zij volgens u immers verstaan dat mensen, die u kende als vrienden van K.(...) uit Saoedi-Arabië, bij haar langskwamen om haar “iets” te zeggen. Deze door u geschetste gang van zaken is bevreemdend te noemen en niet in het minst vatbaar voor verschillende interpretaties (CGVS II, pp.20-21).

Gezien het belang van de positie en de persoonlijke situatie van uw verschillende familieleden binnen het Moslimbroederschap voor de inschatting van eventueel toekomstige, persoonlijke problemen in Egypte kan verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de omstandigheden of dat u zich hierover minstens bij verschillende familieleden of derden terdege zou willen informeren, quod non. Dat u, die uw asielaanvraag ten dele baseert op de positie en problemen van uw familieleden, betrokken bij de Moslimbroeders, zou hebben nagelaten om zich verder en blijvend over al deze fundamentele zaken te informeren, is niet ernstig en getuigt van een manifest gebrek aan interesse. U kan uw nalatigheid u dertegen te informeren niet vergoelijken. Uw onwetendheid holt uw geloofwaardigheid in ernstige mate uit. Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS aanhaalde niet alles te kunnen onthouden en snel te vergeten. U heeft hier voorheen nooit enige melding van gemaakt noch brengt thans enig tastbaar begin van bewijs aan die uw stelling kan ondersteunen. Na analyse van het gehoorverslag dient bovendien te worden vastgesteld dat er geen indicaties zijn dat u tijdens het gehoor moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau die u belemmerden duidelijke en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Uit bovenstaande dient afgeleid te worden dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken een nauwe verwant te zijn van Moslimbroeders.

Aldus kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweringen hierdoor bij terugkeer naar uw land van herkomst te zullen worden geviseerd door de Egyptische autoriteiten. Het gegeven dat u pas in november 2014 asiel heeft aangevraagd bij de Belgische asielinstanties (CGVS I, p.9 & CGVS II, p.22), meer dan een jaar na de machtsgreep door het leger in Egypte eind juni 2013 en het repressief bewind sindsdien jegens Moslimbroeders (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier), ondergraaft bovendien andermaal een vervolgingsvrees in uw hoofde vanwege vermeende familiale banden met leden van het Moslimbroederschap.

Vervolgens verklaart u nog niet naar Egypte te kunnen terugkeren omwille van de politieke activiteiten waaraan u gedurende uw verblijf in België zou hebben deelgenomen. In 2012, 2013 en 2014 zou u meermaals telefonisch uw mening over de politieke situatie in Egypte hebben meegedeeld tijdens praatprogramma's uitgezonden door de Arabische Sattelietzenders 'al Jazeera' (Qatar) en 'al Hiwar' (Londen, UK). Tijdens deze programma's zou u uw ongenoegen hebben geuit over de machtsgreep door het leger in Egypte, een ongenoegen dat u ook in juli 2013 uitte toen u éénmalig deelnam aan een demonstratie in Brussel (CGVS I, pp.4-5).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat - indien een asielzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst - het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor éénieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene. Niets uit uw verklaringen wijst er echter op dat de Egyptische autoriteiten heden op de hoogte zijn van uw politieke activiteiten in België, laat staan dat u hiervoor zou gezocht worden (CGVS I, pp.1-11 & CGVS II, pp.1-23).

De eerste keer dat u uw stem liet horen tijdens zulke praatprogramma op TV dateert reeds van 2012, de laatste keer van juli of augustus 2014. Bovendien bent u alleen tijdens de eerste twee uitzendingen in 2012 met uw eigen naam in politieke praatprogramma's tussengekomen. Nadien gebruikte u op aanraden van uw Belgische vrienden steeds een pseudoniem. Uw foto verscheen nooit op het scherm. Daarnaast nam u slechts eenmalig in juli 2013 op passieve wijze deel aan een protestbetoging in Brussel (CGVS I, pp.4-5). Verder heeft u geen politieke activiteiten meer gehad in België (CGVS I, p.5 & CGVS II, p.18). Uw familie in Egypte heeft nooit persoonlijke problemen gekend omwille van u (CGVS II, p.15). Bijkomend heeft u geen aanwijzingen als zou u persoonlijk gezocht worden door de Egyptische autoriteiten. Het enige dat u aanhaalt is dat uw moeder u aanraadt niet naar Egypte terug te keren, telkens u haar telefoneert. Omwille van welke redenen wil zij u echter niet vertellen (CGVS II, p.14). Mochten ooit specifieke indicaties hebben bestaan als zou u persoonlijk gevaar lopen in Egypte, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat uw familie u hiervan op de hoogte zou stellen.

In het licht van voorgaande moet worden besloten dat ook de door u ingeroepen politieke activiteiten in België niet van die aard zijn om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Ook hier relatieveert het feit dat u pas in november 2014 asiel aanvraagt (CGVS I, p.9 & CGVS II, p.22), terwijl u reeds sedert 2012 politiek actief was, de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Ook na uw laatste deelname aan een politiek praatprogramma in juli of augustus 2014 wachtte u overigens nog drie of vier maanden vooraleer uw vrees voor vervolging op basis van deze politieke activiteiten in België kenbaar te maken (CGVS I, pp.4-5). Dat u zich bij een terugkeer naar Egypte tegen het militaire regime in Egypte zal uitspreken en misschien zal deelnemen aan een betoging (CGVS I, p.10 & CGVS II, p.18), is voorts een louter hypothetische bewering die bovendien niet strookt met het door u geschetste profiel. In Egypte was u nooit lid of sympathisant van een politieke groepering/ een religieuze of sociale organisatie in Egypte en u had er evenmin politiek getinte activiteiten (CGVS I, p.3 & CGVS II, p.16). Ook in België of Nederland heeft u voor 2012 nooit enige politieke activiteiten uitgeoefend terwijl u sinds november 2014 geen verdere activiteiten meer heeft gehad. U concentreerde zich naar eigen zeggen op uw asielaanvraag, op het behalen van een diploma en het vinden van een andere job (CGVS I, pp.4-5 & CGVS II, p.18). Dat u uw politieke voorkeuren ten aanzien van bij een eventuele terugkeer naar Egypte zal verkondigen, is in deze een al te voorbarige uitspraak en volstaat hoegenaamd niet om tot het bestaan van een persoonlijke vervolging in Egypte te besluiten.

In het licht van bovenstaande vaststellingen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om op basis van bovenstaande motieven een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van art.48/4, §2, a en b aannemelijk te maken.

Wat voorts de door u voorgelegde documenten betreft, met name de kopie van uw geboorteakte en het originele Egyptische diploma, dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet kunnen wijzigen. Deze documenten hebben louter betrekking op uw identiteit en uw opleidingsniveau maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 10 mei 2016) blijkt dat straatprotesten er sinds het aantreden van president Sisi in mei 2014 zeldzaam zijn geworden. Ook de gewapende acties van de Moslimbroeders, die nog weinig van zich laten horen, lijken stilaan tot het verleden te behoren. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur echter fel toegenomen. Vele aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein. De meeste aanvallen van de WS vinden plaats in de noordelijke Sinai waar sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig is tussen jihadisten en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde voort in 2015-2016, en het aantal confrontaties tussen de Egyptische veiligheidsdiensten en de jihadisten werden zelfs talrijker. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie districten, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah.

De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt de WS af en toe aanslagen elders in Egypte, en dan vooral in Greater Cairo, waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A van het Verdrag van Genève en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kort door de bocht gaat waar zij vraagtekens plaatst bij zijn vervolgingsvrees door zijn lange afwezigheid in Egypte omdat hij zijn vrees louter baseert op een eerdere arrestatie in 1999 bij een terugreis naar Egypte en dit slechts een éénmalig feit betrof. Verzoeker benadrukt dat een arrestatie een blijvende impact heeft op het leven van een individu, dat hij tijdens zijn gehoor expliciet heeft aangehaald dat zijn langdurige afwezigheid de reden van zijn arrestatie was, alsook dat hij tijdens zijn aanhouding zeer slecht werd behandeld. Hij wijst erop dat het ondertussen weer 17 jaar geleden is dat hij in Egypte was en hij acht de kans dan ook reëel dat de Egyptische autoriteiten opnieuw achterdochtig zullen zijn, waardoor een nieuwe arrestatie niet uit te sluiten valt.

Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten over niet genoeg concrete informatie te beschikken omtrent de functies die zijn vader en zijn broer uitoefenen bij de Moslimbroeders, voert verzoeker aan dat hij tijdens het gehoor nochtans heeft benadrukt dat hij het leven van zijn familieleden in Egypte niet in detail kent gezien zijn langdurige verblijf in Europa. Bovendien blijkt uit het gehoor dat zowel zijn vader als zijn broer door hun lidmaatschap bij de Moslimbroeders heel wat persoonlijke problemen hebben in Egypte en dat zij gezocht werden door de politie. Zo komt de politie vaak langs in het ouderlijk huis om zijn vader te verhoren en is zijn broer gevlucht naar Saoedi-Arabië. Dat hij onvoldoende concrete feiten kan geven omtrent de problemen die zijn vader en zijn broer ervaren, wijt verzoeker aan de angst die er heerst in de familie, omdat er sterk kan vermoed worden dat hun telefoongesprekken worden afgeluisterd. Ook heeft hij geen contact meer met zijn broer omdat deze omwille van veiligheidsredenen vrij vaak van telefoonnummer is veranderd. Zijn moeder kan hem bovendien de telefoonnummers van zijn broer niet doorgeven omdat ze het leven van haar kinderen niet in gevaar wil brengen. Verzoeker volhardt in zijn beweringen dat hij gevaar loopt om gearresteerd te worden omdat hij familie is van leden van de Moslimbroeders.

In zoverre in de bestreden beslissing nog wordt opgeworpen dat hij niet kan aantonen dat de Egyptische autoriteiten op de hoogte zijn van zijn politieke activiteiten, laat verzoeker gelden dat uit het interview duidelijk blijkt dat de politieke activiteiten die hij heeft uitgeoefend verder reiken dan het Belgische grondgebied. Zo heeft hij meermaals telefonisch zijn mening verkondigd omtrent de politieke situatie in Egypte, dit tijdens praatprogramma's uitgezonden door de Arabische satellietzenders 'al Jazeera' (Qatar) en 'al Hiwar' (Londen, UK). Tijdens deze programma's heeft verzoeker zijn ongenoegen geuit over de machtsgreep door het leger in Egypte. Verder nam hij in juli 2013 ook deel aan een demonstratie in Brussel. Bovendien heeft hij zich in de afgelopen 23 jaar de Westerse waarden en normen eigen gemaakt. Zo draagt hij de mensenrechten, zoals het recht op vrije meningsuiting, hoog in het vaandel. Hierdoor zal het volgens verzoeker moeilijk zijn om zich weer aan te passen aan het Egyptische leven, waardoor hij zich zal verzetten tegen het militaire regime en er een grote kans is dat hij zal worden vervolgd.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, benadrukt verzoeker dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, noch aan zijn afkomst uit Egypte. Hij betwist het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Hij verwijst naar en citeert uit verschillende objectieve bronnen, gevoegd aan het verzoekschrift (stukken 3 tot en met 8), waaruit volgens hem blijkt dat Egypte geen veilig land is, dat er nog steeds sprake is van een aanhoudende conflictsituatie, dat de algemene veiligheidssituatie in geheel Egypte op heden nog steeds niet stabiel is

en dat op geen enkele plaats in Egypte de veiligheid van de gewone burger kan gegarandeerd worden. Verzoeker meent dat hem dan ook de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: *“Briefing Notes”* van Group 22 – Information Centre Asylum and Migration van 25 januari 2016, het artikel *“Egypt: Cairo bomb blast kills nine during police raid”* van BBC News van 22 januari 2016, een document van Armed conflict Location & Event Data Project van januari 2016, het document *“Egypt, third quarter 2015: update on incidents according to the Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED)”* van ACCORD van 4 februari 2016, het artikel *“Egypt overturns death sentences for 149 Muslim Brotherhood supporters”* van BBC News van 3 februari 2016 en het document *“The Islamic State’s Targeting Strategy in Egypt”* van Jamestown Foundation van 4 februari 2016.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij niet heeft aangetoond dat hij in 1993 zijn land van herkomst omwille van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade diende te verlaten en/of er tot op heden niet zou kunnen terugkeren, (ii) hij geen concrete elementen heeft aangebracht die zijn vrees in geval van terugkeer naar Egypte te zullen worden gearresteerd omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland kunnen staven, zijn arrestatie in 1999 niet kan worden beschouwd als een persoonlijke vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie en niet kan volstaan om te besluiten dat hij actueel opnieuw zou worden gearresteerd bij een terugkeer naar Egypte, ook al zou hij net als in 1999 bij een terugkeer opnieuw worden ondervraagd en er opnieuw een onderzoek zou worden gevoerd naar zijn langdurig verblijf in Europa, dit geenszins volstaat om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming en zijn laattijdige asielaanvraag overigens bezwaarlijk getuigt van een vervolgingsvrees ten aanzien van de Egyptische autoriteiten die hij reeds sinds zijn aanhouding op de luchthaven in 1999 zou hebben, (iii) het feit dat hij reeds sinds 1993 uit Egypte vertrokken is en zich intussen heeft aangepast aan de westerse maatschappij louter betrekking heeft op zijn situatie in Nederland en België en in se niet ressorteert onder een van de criteria zoals voorzien in de vluchtelingenconventie, noch verband houdt met de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (iv) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen te zullen worden vervolgd in Egypte omwille van het lidmaatschap van zijn vader en zijn broer K. bij de Moslimbroeders daar (1) hij helemaal geen informatie kan geven over hun functies bij deze islamitische groepering en hij evenmin enige informatie kwijt kon over hun inhoudelijke activiteiten in de schoot van deze beweging, (2) hij een verregaande onwetendheid tentoonspreidt aangaande de problemen die zijn vader en broer als Moslimbroeders in Egypte zouden kennen/gekend hebben en hij hieromtrent vage en onduidelijke verklaringen aflegt en (3) hij geen afdoende verklaringen bijbrengt die zijn gebrekkige kennis en zijn nalatigheid zich terdege te informeren kunnen vergoelijken, (v) hij nog verklaart niet naar Egypte te kunnen terugkeren omwille van de politieke activiteiten waaraan hij gedurende zijn verblijf in België zou hebben deelgenomen doch niets uit zijn verklaringen erop wijst dat de Egyptische autoriteiten heden op de hoogte zijn van zijn politieke activiteiten in België, laat staan dat hij hiervoor gezocht zou worden zodat moet worden besloten dat ook de door hem ingeroepen politieke activiteiten in België niet van die aard zijn om in zijn hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming, temeer ook het feit dat hij pas in november 2014 asiel aanvraag terwijl hij reeds sedert 2012 politiek actief was, de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging relativeert, (vi) zijn stelling dat hij zich bij een terugkeer naar Egypte tegen het militaire regime zal uitspreken en misschien zal deelnemen aan een betoging een louter hypothetische bewering is die bovendien niet strookt met het door hem geschetste profiel, (vii) de door hem voorgelegde documenten louter betrekking hebben op zijn identiteit en zijn opleidingsniveau en geen uitspraak doen over de door hem ingeroepen vluchtmotieven en (viii) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontcrachten.

2.5. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft

gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Zoals blijkt uit wat volgt, slaagt verzoeker er echter geenszins in zijn vrees te objectiveren.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielaanvraag, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volhouden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en speculaties van zijnerwege, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernoemen.

2.7. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, kan

in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8.1. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geviseerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.8.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie (update)*" van 10 mei 2016), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Met het betoog dat dat Egypte geen veilig land is, uit de objectieve bronnen gevoegd aan het verzoekschrift (stukken 3 tot en met 8) blijkt dat er nog steeds sprake is van een aanhoudende conflictsituatie, dat de algemene veiligheidssituatie in geheel Egypte op heden nog steeds niet stabiel is en dat op geen enkele plaats in Egypte de veiligheid van de gewone burger kan gegarandeerd worden, brengt verzoeker geen afdoende concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit deze informatie blijkt dat straatprotesten sinds het aantreden van president Sisi in mei 2014 zeldzaam zijn geworden. Ook de gewapende acties van de Moslimbroeders, die nog weinig van zich laten horen, lijken stilaan tot het verleden te behoren. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur echter fel toegenomen. Vele aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein. De meeste aanvallen van de Wilayat Sinaï vinden plaats in de noordelijke Sinaï waar sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig is tussen jihadisten en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde voort in 2015-2016, en het aantal confrontaties tussen de Egyptische veiligheidsdiensten en de jihadisten werden zelfs talrijker. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidsstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sinaï en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie districten, *in casu* Arish, Sheik Zuweid en Rafah. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote

deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sināi zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. Naast de confrontaties in de Sināi pleegt de Wilayat Sināi af en toe aanslagen elders in Egypte, en dan vooral in Greater Cairo, waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS